

ת"פ 16777/04/10 - מדינת ישראל נגד ס ש

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 16777-04-10 מדינת ישראל נ' ש
בפני כבוד השופטת הדסה נאור 3.7.16

בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד שרונה גדה

המאשימה

נגד

ס ש ע"י ב"כ עו"ד זוהר ברזילי

הנאשם

הכרעת דין

1. בין הנאשם לבין חברת בורגר ראנץ' מרכז 1983 בע"מ (להלן: "**החברה**") התנהלו קשרים עסקיים, באמצעות חברת ב.ר. מסעדות (איילון) בע"מ ויגאל צרור (להלן: "**צרור**"), שעיקרם השכרת מבנה השייך לנאשם, ברחוב מבצע קדש 58 ברמת גן (להלן: "**המושכר**"), לחברה, בין השנים 1987-2006.

במהלך השנים נחתמו בין הנאשם לחברה וצרור הסכמי שכירות שחודשו ועודכנו מעת לעת בהסכמת הצדדים.

בשנת 2006 התגלע סכסוך בין הצדדים בעקבות חתימתם, של הנאשם, מצד אחד ושל החברה באמצעות מר צרור, מצד שני, בתאריך 22/03/04, על נספח להסכם השכירות, מתאריך 21/03/01, אשר שינה את תנאי השכירות לרבות הפחתת גובה דמי השכירות החודשיים (להלן: "**הנספח**").

על רקע סכסוך זה מייחסת המאשימה לנאשם ביצוע עבירות של זיוף מסמך בכוונה לקבל דבר - על פי סעיף 418 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), שימוש במסמך מזויף - על פי סעיף 420 לחוק העונשין, בידוי ראיות - על פי סעיף 238 לחוק העונשין, שבועת שקר - על פי סעיף 239 לחוק העונשין וניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות - על פי סעיף 415 סיפא יחד עם סעיף 25 לחוק העונשין, הכול על פי העובדות המפורטות בכתב האישום.

2. על פי עובדות כתב האישום, כשנתיים לאחר החתימה על הנספח, בשנת 2006 הגיש הנאשם תביעה כנגד החברה לתשלום דמי שכירות נוספים בסך של כ- 800,000 ₪, בטענה שהנספח להסכם אינו תקף (להלן: "**התביעה**").

במועד בלתי ידוע, סמוך להגשת התביעה, זייף הנאשם, בעצמו או באמצעות אחר מטעמו, את הנספח בכך שמחק את הכותרת ורשם במקומה, במרמה ובלי סמכות כדן, "הסכם טיוטה בגין לחוזה החדש עם החברה" (להלן: "**הנספח המזויף**").

בסמוך לכך רשם הנאשם מכתב כוזב, הנחזה להראות מתאריך 5.4.04, והמעיד לכאורה על חזרתו מהמוסכם בנספח (להלן: "**המכתב הכוזב**"). בהמשך, זייף הנאשם, בעצמו או באמצעות מי מטעמו, את המכתב האמור ע"י כך שהעתיק עליו חותמת של החברה ורשם עליה, במרמה ובלא סמכות בדין, חתימה הנחזית להראות כחתימה מטעם החברה (להלן: "**המכתב המזויף**"). המכתב המזויף נחזה להראות כמכתב שהתקבל ע"י החברה וצרור.

בתאריך 7.8.07 או בסמוך לכך, במסגרת התביעה, מסר הנאשם תצהיר עדות ראשית בפני עורך דינו, ובו טען במרמה כי המכתב המזויף נשלח לחברה עובר לתביעה. כנספחים לתצהירו צירף הנאשם העתקים של הנספח המזויף והמכתב הכוזב.

לאחר שהחברה וצרור הכחישו קבלת המכתב הכוזב, הגיש הנאשם בתאריך 4.9.07 או בסמוך לכך, בין היתר את המכתב המזויף לבית המשפט, בכוונה להטעות רשות שיפוטית.

3. יצוין כבר בשלב זה **שהמאשימה לא פירטה בכתב האישום את הנסיבות המחמירות לניסיון לקבל במרמה את סכום התביעה, לא הביאה ראיות לעניין ונראה כי בסיכומיה זנחה טענה זו.**

4. בתאריך 19.2.12 הודיע בא כוחו דאז של הנאשם על כפירת הנאשם בעובדות כתב האישום והעלה טענה לקיומו של הסייג של אי שפיות הדעת.

בעקבות כך נדחה התיק לשמיעת הוכחות, בהן עדויותיהם של הפסיכיאטרים שבדקו את הנאשם מטעם לשכת הפסיכיאטר המחוזי ובאופן פרטי.

בין לבין, בתאריך 30.7.12 הגיש ב"כ דאז תשובה מפורטת בכתב לכתב האישום.

בתשובתו המפורטת חזר וטען הנאשם לאי כשירות נפשית - הן במישור המהותי והן במישור הדיוני.

כמו כן טען הנאשם לתחולת ההגנה מן הצדק, מאחר שבתחילת הדרך המאשימה החליטה על סגירת התיק נגדו בעילה של חוסר עניין לציבור, לא הודיעה לו על זכותו להיוועץ בעורך דין טרם חקירותיו ואף לא חקרה אותו בהתאם לחוק הליכי חקירה והעדה (התאמה לאנשים עם מוגבלות שכלית או נפשית), התשס"ו - 2005 (להלן: "**חוק הליכי חקירה והעדה**").

לגופו של עניין הודה הנאשם כי בשנת 2006 הגיש את התביעה האמורה לתשלום דמי השכירות, אך כפר בכל יתר העובדות המיוחסות לו בכתב האישום ובהם זיוף המסמכים.

לטענתו, שינוי הנספח נעשה מול עיניו של צרור, כשתכלית המסמך הייתה לשמש כטיטה - מסמך מקדים לחוזה שאמור היה להיחתם לאחר מכן בפני עורכי הדין של הצדדים.

המכתב, שלטענת המאשימה זויף, הועבר, לטענתו, על ידו למשרדי החברה בראשון לציון, שם הוטבעה החותמת על ידי מי מהעובדים. את המכתב עם החותמת מסר בסניף החברה אותו הפעיל צרור, שם אחד העובדים רשם מתחת לחותמת נתקבל 5/4/04.

כל יתר הטענות שהועלו בכתב התשובה מתייחסות למערכת היחסים שבין הנאשם לצרור ובהן הטענות הבאות:

צרור הפר פעמים רבות את הסכם השכירות ואף חויב בתשלום פיצוי בגין הפרות אלו.

כמו כן, ביום 18.12.01 הוכרז הנאשם כחסוי וניתן בעניינו צו מינוי אפוטרופוס לפי חוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות, תשכ"ב - 1962, נתון שהיה ידוע לצרור. אף על פי כן, צרור ניצל את מצבו הבריאותי והנפשי והחתימו, בין השאר, על הנספח המתואר בכתב האישום.

צרור רדף אותו וניצל את מצבו הבריאותי והנפשי במטרה להפחית באופן שאינו הוגן את דמי השכירות.

5. לאור טענות ההגנה לאי כשירות נפשית מבחינה מהותית ודיונית, הופנה הנאשם לבדיקת הפסיכיאטר המחוזי ולקבלת חוות דעת בעניין מצבו הנפשי.

על פי ממצאי המומחה מטעם הפסיכיאטר המחוזי, כפי שבאו לידי ביטוי בחוות דעתו, נמצא הנאשם כשיר הן מבחינה מהותית והן מבחינה דיונית.

מומחה מטעם ההגנה הגיש חוות דעת נגדית, ועל פי ממצאיו הנאשם אינו כשיר מהותית ודיונית.

בעקבות קבלת שתי חוות הדעת הסותרות הוזמנו שני המומחים לחקירה בבית המשפט.

בהחלטתי מתאריך 20.6.13 דחיתי את טענתו של הנאשם לאי כשירות דיונית ומהותית, לאחר שקבעתי "שההגנה לא עמדה בנטל להניח תשתית ראייתית להוכחת ספק סביר בדבר קיומו של הסייג לאחריות פלילית מכוח טענת 'אי שפיות', ו/או כי הנאשם אינו כשיר מבחינה דיונית".

6. על אף החלטתי כאמור, עמד ב"כ הנאשם בסיכומיו על טענותיו לפיהן נוצל הנאשם ע"י צרור על רקע מצבו הנפשי וכי נפל פגם בחקירתו משלא נחקר בהתאם לסעיף 15 לחוק הליכי חקירה והעדה.

טענת ניצול מצבו הנפשי ע"י צרור -

לטענת הנאשם היה צרור מודע למצבו הנפשי ולעובדה כי מונה לו אפוטרופוס בשנת 2001 כשמנגד טען צרור כי הדבר הובא לידיעתו רק לאחר החתימה על הנספח להסכם השכירות, שנחתם בתאריך 22.3.04.

מאחר שההליכים שקדמו למינוי האפוטרופוס והחלטת בית המשפט על המינוי לא הוגשו כראייה יש ללמוד על מהות המינוי מתוך עיון ובחינת הצו עצמו.

עיון בצו מינוי אפוטרופוס, שניתן בעניינו של הנאשם בתמ"ש 42510/01, בבית המשפט לענייני משפחה, הנושא את התאריך של ה-18.12.01 מעלה כי הנאשם לא הוכרז פסול דין, בהתאם לסעיף 8 לחוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות, תשכ"ב-1962 (להלן: "**חוק הכשרות המשפטית**"), ומשכך לא מונה האפוטרופוס לנאשם מכוח סמכותו של בית המשפט למנות אפוטרופוס לפסול דין על פי סעיף 33(א)(3) לחוק הכשרות המשפטית

והמינוי ניתן מכוח הסמכות המוענקת לבית המשפט בסעיף 33(א)(4) לחוק הכשרות המשפטית, למנות אפטרופוס "לאדם אחר שאינו יכול, דרך קבע או דרך ארעי, לדאוג לענייניו, כולם או מקצתם, ואין מי שמוסמך ומוכן לדאוג להם במקומו".

חוק הכשרות המשפטית גם מאבחן בין תפקידיו של אפטרופוס לקטין ופסול דין, כפי שנקבעו בסעיף 38 לחוק לבין תפקידיו של אפטרופוס שאינו של קטין או של פסול-דין כפי שנקבעו בסעיף 39 לחוק.

כך נקבע בצו מינוי אפטרופוס לנאשם כי המינוי מוגבל לאפטרופוס לדין "לצורך ניהול תביעת החסוי בת.א. 1527/95 כנגד מגדל-חברה לביטוח בע"מ ואבנר, איגוד לביטוח נפגעי רכב בע"מ המתנהל בבית המשפט המחוזי בתל-אביב". קרי: לא מדובר במינוי אפטרופוס לפסול דין אלא למי שאינו יכול לדאוג לענייניו, בין אם דרך קבע ובין אם דרך ארעי.

מכאן, ניתן לקבוע שלכאורה גם אם היה מוכח שצרור ידע על מינוי האפטרופוס לדין לנאשם, במסגרת ההליך האמור, לא היה בכך כדי לפגוע במשקל חתימת הנאשם על הנספח להסכם משנת 2001, כשהנאשם אינו חולק על העובדה כי השינוי בכותרת המסמך, מ"נספח להסכם שכירות מתאריך 16 במרץ 2001" ל"הסכם טיוטה בגין לחוזה החדש עם החברה" נעשה על ידו.

כך או כך סוגיה זו אמורה להתברר במסגרת ההליכים האזרחיים המתנהלים או שהתנהלו בין הנאשם לבין החברה וצרור ולהיות מוכרעת שם.

מה שכן ניתן לקבוע בוודאות היא העובדה שבגוף המסמך נעשו שינויים בכתב ידו של צרור, כולם לטובת הנאשם, מה שמלמד שהנאשם היה ער לזכויותיו ולמשמעות המסמך ועמד על הכנסת התיקונים שיגנו על זכויותיו, טרם חתימתו עליו.

יתרה מכך עולה ממכתבו של היועץ המשפטי של החברה, עו"ד ויינברג, לב"כ הנאשם, עו"ד שיוביץ, במכתב ששלח אליו בתאריך 24.5.04, לאחר החתימה על הנספח, ואשר הוגש על ידי ההגנה, כי דבר מינוי האפטרופוס לדין לנאשם הגיע אליו בהפתעה.

וכך נרשם על ידו במכתב "אם הייתה קיימת מגבלה חוקית כלשהי להתקשרותו של מר שם ס בנספח [...] דומני כי בכל הכבוד הראוי, שהייתה מוטלת חובה על מר שם ס או על האפטרופוס, שלטענת מר ס מונה לו, או על בא כוחו, להתריע ולהזהיר את בורגר ראנץ או את הזכין (מר צרור - ה.נ.) בפני התקשרות עם מר שם ס או לכל הפחות, לעדכן את בורגר ראנץ או את הזכין במצבו של מר שם ס ובכך כי מונה לו אפטרופוס [...]".

בנסיבות בהן קיימת היסטוריה ארוכה של התקשרויות בין הצדדים, בנסיבות בהן בורגר ראנץ והזכין מעולם לא הוזהרו בדבר מצבו של מר שם ס ולא עודכנו כי מונה לו אפטרופוס [...].

על אף האמור במכתבו המצוטט לעיל של עו"ד ויינברג מבקש ב"כ הנאשם להיבנות, להוכחת ידיעת מר צרור על

מצבו הנפשי של הנאשם ועל מינוי האפוסטרופוס, דווקא על התכתבויות של עו"ד ויינברג עם עו"ד שיוביץ ומהאמור בתביעה האזרחית שהגיש הנאשם נגד מר צרור ונגד חברת בורגר ראנץ.

דא עקא ניתן ללמוד מכל ההתכתבויות כי נושא מצבו הנפשי של הנאשם ועובדת מינוי האפוסטרופוס עולה בהם רק לאחר החתימה על הנספח, שלא לומר שכתב התביעה, בו הועלתה הטענה כי לנאשם מונה אפוסטרופוס עקב מצבו הנפשי, הוגש רק כשנתיים לאחר החתימה על הנספח, בתאריך 20.4.06. וודאי שאין בכל אלה כדי ללמד מאומה על ידיעת מר צרור בעת חתימת הנספח.

עדותו של עו"ד ויינברג לא יכולה לסייע לנאשם להוכיח טענתו זו ועו"ד שיוביץ לא הוזמן להעיד מטעם ההגנה, וניתן להניח כי זאת משום שלא היה בעדותו כדי לתרום להגנת הנאשם, וודאי לא ככל שזה מתייחס לידיעתו של מר צרור על מצבו הנפשי.

מה שניתן ללמוד דווקא מעדותו של עו"ד ויינברג, שאף לא נטען על ידי ההגנה שנפל פגם במהימנות גרסתו, ומעדותו של מר צרור, עמו ניהל הנאשם את המו"מ לקראת החתימה על הנספח, על אף שהיה מסוכסך עמו, שהנאשם היה אדם לא קל וכי לא קל היה לנהל עמו מו"מ מסחרי - גם המו"מ על הנספח נוהל באותו אופן, כפי שמלמדים התיקונים שנעשו על גופו בכתב ידו של מר צרור לבקשת הנאשם.

לסיכום הגעתי למסקנה שמר צרור ומר ויינברג לא היו מודעים לעובדה שמונה לנאשם אפוסטרופוס לדין, אף לא בהגבלות המתוארות לעיל, בטרם החתימה על הנספח ובכל מקרה אין צו האפוסטרופוס מגביל את הנאשם מניהול מו"מ עסקי ומביצוע פעולות משפטיות מעבר למטרות שלשמן ניתן הצו, משלא מדובר בפסול דין, או במי שלקה או לוקה במחלת נפש.

המכתבים עליהם הצביע ב"כ הנאשם בסיכומיו המלמדים לכאורה על ניסיונותיו של הנאשם לבטל או לשנות מתנאים מסחריים מוסכמים יכול רק להצביע על חוסר החלטיות וחוסר יציבות עסקית של הנאשם אך לא מעבר לכך.

מעבר לכל האמור לעיל גרסתו של הנאשם לפיה נוצל על ידי מר צרור על רקע מצבו הנפשי, לחתימה על הנספח, עומדת בסתירה לטענתו לפיה כותרת המסמך שונתה, במעמד החתימה על הנספח בפני מר צרור ובהסכמתו.

על פי טענה זו, לא היה כל ניצול של מצבו שכן הדברים שהועלו בנספח היו רק בגדר טיוטה לא מחייבת.

הטענה לפגם בהליכי חקירת הנאשם -

בין יתר טענות ההגנה, אליהן התייחס ב"כ הנאשם בסיכומיו, חזרה הטענה לפיה המשטרה עברה על סעיף 15 לחוק הליכי חקירה והעדה, כאשר בניגוד לסעיף 16 לחוק לא בוצע ליווי בחקירה והחקירה לא תועדה כמצוות

סעיף 17 לחוק ועל כן חקירתו של הנאשם פסולה.

מצאתי לדחות טענה זו.

סעיף 2 לחוק הליכי חקירה והעדה קובע את היקף תחולת החוק באופן הבא:

"(א) הוראות חוק זה יחולו, לפי העניין, על חקירה והעדה של אדם עם מוגבלות שכלית או אדם עם מוגבלות נפשית, לגבי עבירה כאמור בתוספת;
(ב) [...]"

מבלי להיכנס למשמעות הגדרת המונח "מוגבלות נפשית" ומבלי להתייחס להחלטתי לגבי שאלת מצבו הנפשי של הנאשם, עיון בתוספת לחוק מעלה כי הוא אינו חל על כל עבירה מהעבירות בגין נחקר הנאשם ושעליהן הוא עומד לדין.

משכך אין תחולת חוק הליכי חקירה והעדה פרושה עליו ולא נפל כל דופי בחקירתו.

מעבר לנדרש אציין רק שבחקירתו במשטרה התמיד הנאשם בהכחשתו את המיוחס לו ולא הצלחתי להבין איזו תועלת ביקש ב"כ הנאשם להפיק מהעלאת הטענה.

7. כאמור, כתב האישום מייחס לנאשם עבירות של זיוף מסמך, שימוש במסמך מזויף, בידוי ראיות, שבועת שקר וניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות.

עניינו של תיק זה בתמצית הוא זיוף מכתב (ת/12), שבו חוזר הנאשם מההסכמות אליהן הגיע עם צרור במסגרת הנספח ת/9, ואשר נחזה כמסמך שהתקבל במשרדי החברה. עוד נטען כי הנאשם אף זייף את הנספח ת/9, עליו חתם יחד עם מר צרור ובנוכחותו, בכך ששינה את כותרתו, כפי שמשקף במסמך ת/10/א.

כפועל יוצא מהשימוש שעשה הנאשם בהגשת שני המסמכים, הנטענים להיות מזויפים, לתיק בית משפט, בו התקיימו הליכים משפטיים בין הנאשם לחברה ולמר צרור, מיוחסות לנאשם גם העבירות הנוספות על עבירות הזיוף.

אף על פי שהמחלוקת בין הצדדים מצומצמת, הרחיבו הצדדים הן בפרשת התביעה והן בפרשת ההגנה, הרבה מעבר לנדרש, בתיאור מערכת יחסיהם העסקיים של הנאשם ומר צרור, על יכולתו של הנאשם לנהל את עסקיו וטענות ההגנה לפיהן צרור רימה את הנאשם והחתימו, תוך ניצול חולשתו, על הנספח.

מאחר שאין מחלוקת שהמסמכים הנטענים להיות מזויפים הוגשו על ידי הנאשם, לתיק בית המשפט, במסגרת

ההליכים המשפטיים האמורים, נותרה בעינה המחלוקת האם הנאשם זיף את המסמכים או לא.

הראיות לזיוף נספח ת/9

הנאשם אינו חולק על העובדה ששינה את כותרת הנספח ת/9, כמיוחס לו בכתב האישום וכפי שעולה ממוצג ת/10/א, אך טוען כי הדבר נעשה בנוכחות מר צרור ובהסכמתו, כשמגד טוען מר צרור שהשינוי בכותרת המסמך נעשה לאחר שהוא והנאשם חתמו על הנספח ת/9 ונפרדו כל אחד לדרכו.

מאחר שלא נטען שהיו עדים למפגש עליו חתמו הצדדים על הנספח, עומדת לפניי למעשה גרסה מול גרסה באשר לשאלה האם שינוי הכותרת נעשה באותו מעמד בנוכחות מר צרור ובהסכמתו.

במחלוקת זו מצאתי להעדיף את גרסתו של צרור - שהייתה אמינה בעיניי, עקבית ומעוגנת בראיות החפציות, ביניהן העובדה שבידי מר צרור נשאר נספח ת/9 לפני שינויו ע"י הנאשם - על פני גרסתו של הנאשם, שלא הותירה בי רושם מהימן, נוכח שלל התירוצים וההסברים שמסר לסיבת חתימתו על הנספח וסתירה שבין דבריו לראיה החפצית.

הנאשם ניסה להסביר את העובדה שבידי מר צרור נשאר העותק המקורי, הנושא את הכותרת "נספח...", בטענה שלאחר שחתמו על המסמך אמר למר צרור "**שהמסמך הולך לעו"ד שיוביץ ואז הוא ברח אחרי שחתמנו והוא ידע שעשינו את זה כטייטה. אני התמקדתי רק בהעתק שלי. אחר כך הוא נעלם, ברח**" - גרסה זו כשלעצמה סותרת את טענת הנאשם לפיה השינוי היה בנוכחותו של מר צרור ומצמצמת את טענתו לכך שמר צרור ידע מה מטרת המסמך.

בהתייחסו לנסיבות חתימתו על הנספח ת/9, הרחיב הנאשם בטיעונו כי באותה תקופה נוכח חולשתו הפיזית והנפשית, לא היה מסוגל לנהל את עסקיו ולראייה טען, כפי שהוזכר לעיל, שחתנו, מר יוסי חן, מונה לו כאפוטרופוס.

כאמור, אף הדגיש בטיעונו כי מר צרור היה מודע למצבו הנפשי ולעובדת מינוי האפוטרופוס.

טענה זו כבר נדחתה על ידי, כשקבעתי שלא רק שלא הוכחה אלא אף נסתרה במכתבו של עו"ד ויינברג לב"כ הנאשם עו"ד שיוביץ, באופן המחזק את הכחשתו של מר צרור על ידיעת פרט זה, טרם החתימה על הנספח ת/9.

יתרה מכך הנאשם ניסה בכל דרך לשכנע כי מר חן יוסי שימש כאפוטרופוס לענייניו בכלל, בניגוד לאמור בצו האפוטרופוס.

לצורך כך אף הביא לעדות את מר יוסי חן, שפתח את עדותו הראשית בהצהרה "**אני אפוטרופוס שלו משנת 2001 בערך וטיפולתי לו בפועל בכל העניינים [...] אני מטפל בו למעשה עד היום [...]** היו לו (נכסים -

ה.נ) ואני טיפילתי בנכסים [...] הייתי מביא לו את השוכרים".

גם ב"כ הנאשם בחקירתו הראשית, מציג את מר יוסי חן כמי שמונה על ידי בית המשפט לענייני משפחה כאפוטרופוס לנאשם, כשכל אותה עת ידוע הן למר יוסי חן והן לב"כ הנאשם שמדובר במינוי אפוטרופוס לדין בתיק מסוים בלבד.

עם זאת כשהתבקש מר יוסי חן לתאר את הקשר שלו עם מר צרור השיב כי האחרון התקשר אליו פעם אחת לפני שנים רבות ובהמשך הוסיף, שבמהלך השנים לא דיבר עם מר צרור יותר מפעמיים בטלפון.

אף שעלה מהראיות בתיק שהנאשם ומר צרור ניהלו יחסים עסקיים לאורך שנים ארוכות, לפני ואחרי מינויו של מר יוסי חן כאפוטרופוס לנאשם בתיק ספציפי שאינו קשור להליכים שלפניו, למדנו כי מר צרור ויוסי חן הכירו האחד את השני באופן שטחי ביותר.

רק בתשובה לשאלת ב"כ המאשימה, בחקירה הנגדית, אישר מר חן כי מונה כאפוטרופוס לנאשם לגבי עניין אחד ויחיד, אך המשיך ודבק בטענתו לפיה אף שזה נכון מבחינת בית המשפט, מבחינה עניינית ובפועל למעשה שימש כאפוטרופוס לכל ענייניו של הנאשם, שלדבריו **"היה במצב מאד קשה פיזית ונפשית"**.

טענתו זו סותרת גם את עמדת הנאשם לגבי מעורבותו של מר יוסי חן בעסקיו עם צרור, כשבתשובה לשאלה על הקשר שבין יוסי חן לעסק השיב **"הוא לא קשור לעסק שלי. הוא הבעל של הבת שלי"**.

אמירה זו, לפיה יוסי חן לא קשור לעסק שלו, עומדת בסתירה גם לטענת הנאשם עצמו, בעדותו, לפיה הודיע לצרור שלא יפנה אליו בעתיד, אלא לעו"ד שיוביץ **ובעיקר** ליוסי חן.

הטענה על מצבו הנפשי הקשה של הנאשם ונזקקותו לאפוטרופוס גם אינה מתיישבת עם ההליכים שניהלו הנאשם ואשתו, באותה תקופה ממש, בבית המשפט לענייני משפחה, במסגרת תביעתם לקבל למשמורתם את נכדיהם, כשעל פי טענת הנאשם, בדיון שהתקיים בתאריך 14.3.05 (ת/27), הוא ואשתו מגדלים את הנכדים בביתם קרוב ל-3 שנים וטובתם מחייבת העברת המשמורת לידיהם, וכך גם התייחסה שופטת בית המשפט לענייני משפחה, בהחלטתה מתאריך 11/4/06, לעובדה שהסבים (הנאשם ואשתו) "למעשה מגדלים את הקטינים מזה תקופה ארוכה".

לגופו של עניין, על אף טענתו של הנאשם לפיה הוא היה במצב נפשי מעורער ביום החתימה על הנספח, הרי שהוא עדיין עמד על דעתו ודרש להכניס שינויים ותוספות **בשני** ההעתיקים של הנספח.

טענתו של הנאשם לפיה במטרה לנצל את מצוקתו הנפשית והרגשית הגיע מר צרור להחתימו על המסמך בעת ששהה בבית החולים לצד בנו, שעמד להתאשפז במחלקה הפסיכיאטרית עקב מצבו הנפשי, ועל כן לא היה פנוי נפשית לטפל בענייניו, אינו מתיישב עם העובדה שדרש ממר צרור להכניס שינויים ותוספות בשני ההעתיקים של הנספח, זה שנותר בידו וזה שנשאר בידו של מר צרור, כשכל השינויים מכוונים להגן על זכויותיו.

עובדה זו כשלעצמה מוכיחה שמצבו של הנאשם אפשר לו לנהל את עסקיו בצורה מיטבית ותומכת יותר בגרסת

מר צרור על הסיבה בעטיה הפגישה לחתימה על הנספח נערכה בבית החולים. לטענת מר צרור המקום נקבע לבקשת הנאשם, משום מיקומו הנוח ובשל העובדה שהנאשם לא חויב בתשלום עבור עלות החנייה, לאור הטיפולים שעבר בנו בבית החולים.

זה המקום לחזור על קביעתי לפיה קיימת סתירה פנימית בטיעוני הנאשם, כשמחד גיסא טען שעל רקע מצבו הנפשי נוצל על ידי מר צרור לחתום על הנספח ומאידך גיסא טען כי מדובר היה במסמך טיוטה שכותרתו שונתה, אמנם על ידו, אך בהסכמת מר צרור - ואם זו רק טיוטה, שצריכה לעבור את בחינת עורכי דינו, איזה ניצול מצב היה כאן? מדובר כאמור בשתי גרסאות שאינן יכולות לדור בכפיפה אחת.

לסיכום, שלל התירוצים והגרסאות שניפק הנאשם, במטרה לשכנע שהשינוי בכותרת הנספח נעשתה בנוכחות מר צרור עומדים בסתירה ובחוסר הלימה זה עם זה ושוחקים עד דק את אמינותו של הנאשם.

מר צרור תיאר את הנאשם כמי ששמתמש בכישורי המשחק שלו, כדי להשיג את מטרותיו.

איני מכירה את כישורי המשחק של הנאשם, אך לא אוכל שלא להביע את התרשמותי מהתנהגותו טרם מתן ההחלטה בשאלת מצבו הנפשי וכשירותו המהותית והדינית, לבין התנהגותו לאחר מתן ההחלטה.

אם לפני מתן ההחלטה היה מתפרע התפרעות קשה, מילולית ופיזית, לפני כל דיון ובמהלכו, באופן שלא ניתן היה לקיימו ללא נוכחות אנשי האבטחה, כנראה בניסיון לשכנע בפגיעה בכושרו הנפשי, לאחר מתן ההחלטה וכשהבין שהתנהגותו לא סייעה בידו, נרגע ללא הכר והמשך ההליכים התנהלו על מי מנוחות, אף כי אם הרבה אמוציות והבעת כעס על מר צרור.

לאור האמור לעיל, כשמחד גיסא לא מצאתי פרכות בגרסת מר צרור לפיה המסמך שונה שלא בנוכחותו ושלא בידעתי, כשגרסתו, כאמור נתמכת בגרסתו של עו"ד ויינברג ובאחת מגרסאות הנאשם גם בגרסת הנאשם, ומאידך גיסא מצאתי סתירות רבות בגרסאות הנאשם בשאלה זו, אני קובעת כי מהימנה עליו גרסת מר צרור ומנגד איני נותנת אמון בגרסת הנאשם.

התוצאה היא שאני קובעת כי הנאשם זיף את מסמך ת/9 על ידי שינוי כותרת המסמך בת/10 א - על כל משמעויותיו המשפטיות.

הראיות לזיוף החותמת על גבי מסמך ת/12

כידוע, בעוד שהתביעה טוענת כי הנאשם זיף, על גבי מכתב המופנה למנכ"ל החברה ת/11, את חותמת החברה והוסיף בכתב יד "תקבל 5/4/04", כך שנחזה להיות, במסמך ת/12, כאילו התקבל המכתב במשרדי החברה בתאריך 5.4.04, מכחיש הנאשם כי זיף את חותמת החברה בת/12.

לשם תמיכה בטיעוניה, צירפה ב"כ המאשימה שתי חוות דעת גרפולוגיות, שנערכו במ"פ ע"י מר ניצן ניב (להלן: **"מר ניב"**), האחת לפני השריפה שארעה בארכיון המשטרה והשנייה לאחר בדיקה חוזרת, משום שתיק העבודה המקורי נשרף.

כמו כן הוגשה חוות דעת נוספת, שנערכה על ידי הגרפולוג מר יונתן נפתלי (להלן: **"מר נפתלי"**) ואשר הוגשה ע"י החברה ומר צרור במסגרת ההליך האזרחי, שהתנהל בין הנאשם לבין החברה וצרור, בעקבות הגשת המסמך ת/12, לגביו נטען בכתב האישום שזויף על ידי הנאשם, והוגש על ידו לתיק בית המשפט בהליך האזרחי.

לשם הכנת חוות הדעת, בדק **מר ניב** את החותמת והחתימה, כולל התאריך, שנמצאו על גבי המכתב ת/12, ביחס לחותמת של החברה שנמצאה על גבי מסמך ת/13 ואל מול דוגמאות כתב ידיהם של הנאשם ומר צרור.

מר ניב מצא התאמה בתכונות הכתיבה וכתב היד ברישומים **"תקבל 5/4/04"** בת/12, לבין דוגמאות כתב היד של הנאשם, וקבע ש"**קיימת אפשרות**" כי רישומים אלו נכתבו על ידו.

באשר לחותמת שעל ת/12 קבע מר ניב כי נמצאו סימנים המצביעים על כך שהחותמת על ת/12 הושתלה על המסמך (פוטומונטאז') מהחותמת שבת/13, וזאת לאחר שנמחקה חתימת השרבוט שעל החותמת המקורית.

מחוות דעתו של **מר נפתלי** עולה כי גם בפני מומחה זה עמדו המכתב שבטיעון ת/12 ומסמך ת/13 להשוואה וכן דוגמאות כתב יד הנחזות להיות של הנאשם.

בהתייחסו לחותמת המוטבעת על ת/12, בפרק ממצאים ומסקנות, ציין מר נפתלי, כי מהשוואת החותמות על גבי שני המסמכים עולה כי **"המדובר באותה חותמת"** שהועתקה מת/13 לת/12.

בהסבר למסקנתו זו היפנה לממצאים שמצא בחותמת שבטיעון ת/12 אל מול הממצאים שמצא במסמך ת/13 ולפיהם בחותמת המוטבעת על ת/12 מצא כי ישנם שרידים של החתימה המופיעה על החותמת של ת/13. בנוסף, בחותמת של ת/12 יש מחיקה באותיות "ר" ו-"א" בתיבה "ראשל"צ", באות "ב" בתיבה "בע"מ" ובספרה "0" בתיבה "75150". מכאן הסיק מר נפתלי כי החותמת בת/13 הועתקה לת/12, תוך ניסיון, שלא עלה יפה, לטשטש את קו החתימה שהופיעה בת/13.

כמו כן הוסיף מר נפתלי כי בקו הדיו בת/12 יש סימני שחיקה רבים יותר מת/13, דבר המעיד כי ככל הנראה ת/12 צולם מת/13.

בהתייחסו לזהות הכותב את המילה **"תקבל"** ואת התאריך **"5/4/04"** קבע המומחה מר נפתלי כי **"קיימת זהות בחלק ניכר מתכונות הכתב, הניתנות לבדיקה בצילום, בהשוואה בין דוגמאות ס לבין כיתוב המחלוקת ולפיכך, קיימת אפשרות סבירה שכיתוב זה נכתב ע"י כותב הדוגמאות האמורות"**.

על אף העדר קשר בין המומחים, כשמר ניב הבהיר בעדותו באופן שאינו משתמע לשתי פנים כי לא ראה את חוות דעתו של מר נפתלי ולא היה מודע לממצאיו ולמסקנותיו, טרם עריכת חוות דעתו, הגיעו שני המומחים למסקנות דומות, שהחותמת הועתקה והושתלה על ת/12 מת/13 וכי קיימת אפשרות שזוהת הכותב את המילים "תקבל 5/4/04" הוא הנאשם.

עם זאת הפירוש שנתן מר נפתלי לממצאים הזוהים, שנמצאו על ידי שני המומחים, עומד ברף גבוה יותר של ביטחון במסקנות, עפ"י סולם הנוסחים של חוות דעת מומחה לבדיקת כתבי יד, כפי שמוצגת במסמך ת/33.

בסיכומיו ביקש ב"כ הנאשם שלא לתת משקל למסקנות המומחים, לאחר שקבעתי, במהלך הדיון, שהינם קבילים.

בהתייחסו לחוות דעתו של מר ניב טען ב"כ הנאשם כי אין לקבלה בשל פגמים רבים בהליך לקיחת דוגמאות כתב היד - צילומים ולא מקור, "מעט כתב להשוואה, לא היו הכתבות מדויקות של הרישומים - בשל חלוף הזמן - המעלה אפשרות שמסמך יתעוות או יימחק, או יישחק - ומשלא ידוע היכן נשמרו המסמכים במהלך כל השנים".

מכאן, נובע, לטענת ההגנה, כי מסקנתו של מר ניב אינה עומדת בנטל הוכחה של מעל לכל ספק סביר, שמדובר בכתב ידו של הנאשם.

גם ביחס לחוות דעתו של מר נפתלי טען ב"כ הנאשם כי נפלו בה פגמים רבים וזאת לצד היותו של מר נפתלי בעל אינטרס כמי שנשכר ע"י עו"ד גלינקה, ב"כ החברה, לבדיקת המסמך ולמתן חוות הדעת בהליך האזרחי.

שני המומחים נחקרו בבית המשפט.

מר ניב היפנה בעדותו לדפי העבודה שליוו אותו במהלך הבדיקה של המסמך לאחר שריפת הארכיון, שם תיאר את תהליך הגעתו למסקנתו, כשדבריו מצא מספר התאמות, שהינן צירוף תכונות ייחודי, בין הרישום בכתב יד ליד החותמת במסמך ת/12 לבין רישומים עם כתב ידו של הנאשם.

לדבריו דרגת הזיהוי של "קיימת אפשרות" הינה הנמוכה ביותר בין דרגות הזיהוי החיוביות.

בעדותו התייחס לטענות ב"כ הנאשם, תיאר את המגבלות שהיו בבדיקה, כמו העובדה שמדובר היה בצילומים ולא במסמכים מקוריים והדגיש כי למרות האמור, לאחר שבדק את המגבלות וההתאמות, כשהעובדה שמדובר בצילום היה חלק ממכלול הנתונים שעמדו לרשותו ואותם לקח אותם בחשבון כשהחליט על דרגת הזיהוי החיובית, הגיע לממצאים המפורטים בחוות דעתו.

לגבי ממצאיו לפיה החותמת הושתלה והחתימה נמחקה הצביע על ארבעה סימנים שהובילו למסקנתו זו.

בעניין זה אף הוסיף כי **"מאחר שלא היה המסמך המקורי, תמיד יש מידה של זהירות והסתייגות בניסוחים**

שלנו ועל כן, אף שלא עלתה כל אפשרות אחרת, לא רשם בחוות הדעת שהמדובר בוודאות בפוטומונטאז' אלא ניסח את הסעיף באופן הבא **"מצאתי סימנים המצביעים על כך"**.

בתשובתו לב"כ הנאשם, בחקירתו הנגדית, הבהיר כי לא ראה משמעות לגורם הזמן בבדיקת המסמך שעמד לרשותו או לתנאי השימור של המסמך ולא ראה שום נתון שהשפיע על טיב המסמך לזיהוי כתב יד ובדיקת החותמות והחתימה, לאור העובדה שראה את החותמת ואת כתב היד בבירור.

גם 19 המסמכים, בהם דוגמאות כתב יד אקראיות של הנאשם שהועמדו לבחינתו, התקבלו על פי הנהלים, והם הספיקו לו, לדבריו, לצורך ביצוע ההשוואה.

לשאלת ב"כ הנאשם הבהיר כי **"המשמעות של הביטוי 'אפשרות' שקיימת אפשרות שהכותב נמנה על קבוצה פוטנציאלית מצומצמת שיש לה את היכולת לכתוב את הרישומים האלה. האפשרות היא סבירה, הגיונית ועולה מתוך הממצאים"**.

מר נפתלי אישר בעדותו בבית המשפט כי חוות דעתו ניתנה כחלק מעבודתו במכון גרפולוגיה פרטי, לבקשת ב"כ החברה במסגרת ההליך האזרחי.

עוד הבהיר כי המסמכים להשוואה הובאו לו על ידי הפונה שאמר לו שמדובר במסמכים בכתב ידו של הנאשם.

מר נפתלי אישר, בתשובה לשאלת ב"כ הנאשם כי המסמך שבטיעון היה צילום וכי לכך יש משמעות בקביעת המסקנות באשר לזהות הכותב, מאחר שלא ניתן לבדוק את כל תכונות הכתב על בסיס צילום בלבד ועל כן המסקנה לעניין זהות הכותב לא תהיה ברמת וודאות מוחלטת.

לא כן באשר לקביעת ממצאים ומסקנות לגבי פוטומונטאז'.

בהתייחסו לשאלת חלוקת הזמן הסביר מר נפתלי כי "חלוקת הזמן יכול להסביר שונות, אבל לא להסביר זהות. אם אני מוצא שונות בין דוגמאות לבין כתב שבמחלוקת, אני בודק אם הדבר נובע מחלוקת הזמן. אבל אם אני מוצא זהות, גם אם הדוגמאות מתקופה יותר מוקדמת, יש אפשרות סבירה שזה אמיתי". והוסיף כי שינויים בכתב יד במהלך השנים "יכולים להסביר את זה שאין זהות ברמת וודאות גבוהה יותר".

ההגנה לא הגישה מטעמה כל חוות דעת מקצועית המפריכה חוות דעת אלו והדבר אומר דרשני ועל כן טענות ב"כ הנאשם, בסיכומיו, ככל שלא אושרו על ידי המומחים, לא הוכחו והינן חסרות בסיס ראיתי.

לאחר ששמעתי את עדויותיהם של מר ניב ומר נפתלי אני קובעת כי דבריהם נאמנים עליי.

שוכנעתי מהסבריו של מר ניב לגבי נכונות מסקנותיו, ביחס לשתי הסוגיות שעמדו לבדיקתו, וכפועל יוצא מכך אני קובעת שיש לתת את מלוא המשקל לחוות דעתו, שבמסקנותיה שוקללו כל הנתונים שיש בהם כדי להוריד מרמת

הוודאות המרבית, והובילה אותו למסקנות כפי שצינו לעיל.

הנאשם נמנה אפוא על הקבוצה הפוטנציאלית המצומצמת שיש לה את היכולת לכתוב את הרישומים שנמצאו מתחת לחותמת במסמך ת/12 והוא גם בעל האינטרס לעשות כן.

בחוות דעתו של מר נפתלי מצאתי ראייה מחזקת לממצאיו ומסקנותיו של מר ניב על כל חלקיה.

8. אמנם לא מדובר במסקנות ברף העליון של רמת הוודאות אך מצאתי ראיות חיזוק הקושרות את הנאשם לביצוע הזיוף במסמך ת/12, כאמור בחוות דעתו של מר ניב, ולא רק בחוות דעתו של מר נפתלי ובאינטרס ובזמינות של הנאשם לבצע את מעשה הזיוף והן:

א. **שקריו של הנאשם לגבי הנסיבות לפיהן לטענתו נמסר המכתב ת/12 במשרדי החברה והתקבל אישור קבלתו.**

וכך תיאר באמרתו במשטרה, את נסיבות מסירת המסמך "נתנו לי מספר פקס ואני פיקססתי את המסמך, אבל לא הייתי בטוח שהוא הגיע בפקס ולכן נסעתי לתת אותו כי הייתי צריך אישור שקיבלו את המסמך [...]"

אני הלכתי למשרדי הבורגר ראנץ' בראשל"צ ושם מסרתי את המכתב הזה כמו שמסרתי גם את המכתבים הקודמים. עליתי למסור את המכתב ואז הפקידה של המנהל אמרה לי שהמנהל בישיבה ולא יודעים מתי יסיים, ואמרו שהם לוקחים את המכתב. בא מישהו עם משקפיים ולקח את המכתב והחתים לי את המכתב בחותמת שנמצאה בתחתית המסמך ובה כתוב [...]"

אני אח"כ הלכתי לסניף הבורגר ראנץ' במבצע קדש ושם רשמו מתחת לחותמת "ניתקבל 5/4/04. את זה רשם אחד הפועלים כי יגאל צרור לא היה באותו הזמן".

בעדותו בבית המשפט בתשובה לשאלה מי שם את החותמת השיב, בסתירה לדברים שמסר בחקירתו במשטרה, "רק אלוהים יודע מאיפה הגיעה החותמת. אין לי צורך בזה".

בהמשך, כשנדרש להתייחס למהות המסמך ונסיבות מסירתו, סיפר סיפור מבולבל ורווי סתירות, כי החברה התפרקה ונאמר לו בחברה שהם אינם יכולים לקחת את המסמך ת/12 והיפנו אותו למר צרור "אז הלכתי למבנה המושכר שלי, שלושה אנשים - משה אפרים, שלמה ביבי ואני [...] הלכנו אליו" - לצ"ן זו הפעם הראשונה שהנאשם הזכיר שאנשים נוספים הצטרפו אליו למסירת המסמך.

חוסר העקביות שבגרסתו בא לידי ביטוי בולט, בין היתר, כשבאותו משפט ובאותה נשימה טען שמר צרור לא היה במקום כשהגיעו עומיד בהמשך "צרור קיבל את המסמך ת/12 ביד" כשבחלוף משפט או שניים שוב גרסה

חדשה "הפועלים של צרור אמרו נמסור לו את המסמך, מישהו שם חתם שם ונתן לנו העתק".

בניגוד לטענתו, לפיה בחברה אמרו לו שאינם יכולים לקחת את המסמך, סיפר בהמשך "גם בורגר ראנץ' בקניון הזהב בראשל"צ קיבלה אותו, אני לא יודע אם חתמה עליו, כי לא היה מורשה שיחתום".

בחקירתו הנגדית התבקש הנאשם, בין היתר, להתייחס לחותמת המוטבעת על ת/12 והשיב תשובה כעושה לשאלה האם היא הוטבעה על ידי חברת בורגר ראנץ' "אני לא יודע מזה כלום. זה לא היה. אני לא יודע מי רצה לסבך אותנו, איזה צורך יש לי בזה? יש לי עשרות מכתבים יותר טובים" ושכח כי במסגרת ההליכים האזרחיים בחר להגיש גם מסמך זה.

בחקירה חוזרת כששב ונדרש לשאלה זו השיב תשובה מבולבלת "אני לא מכיר אותו. זה עובד של הבורגר ראנץ'. הוא לקח את המסמך ושם את החותמת. הוא חזר עם החותמת [...] אני לא יודע מאיפה החותמת. לא שמתי לב מי חתם". כשביקש בא כוחו לברר עמו שוב, בשאלה מדריכה, האם ראה אותו חותם מסר במשפט אחד שתי עובדות סותרות שאינן יכולות לדור בכפיפה זו עם זו "אני חושב ללא ספק, ראיתי שהוא לקח ורשם משהו. לא אני לקחתי את זה אישית, אלא עמדתי בחוץ. מי שלקח זה אפרים ביבי [...]".

בניסיון לחזק את גרסתו לגבי נסיבות מסירת המסמך ת/12 הביאה ההגנה לעדות את מר שלמה ביבי (להלן: "מר ביבי").

עפ"י עדותו של מר ביבי ראה את הנאשם כותב את המכתב ונסע עמו ועם משה, שלטענתו נפטר בינתיים, למשרדים של החברה, שנמצאו רחוב אחרי קניון הזהב, כדי למסור את המכתב.

על פי גרסתו שלושתם עלו יחד, אך הוא והנאשם נשארו בחוץ ומשה נכנס למסור את המכתב. משם נסעו לבני ברק למסור עותק של המכתב לזכ"ן. על פי גרסתו הוא והנאשם נותרו לשבת ברכב ומשה יצא למסור את המכתב.

גם עד זה מסר גרסה והיפוכה. כשסיפר בעדותו הראשית על מסירת המכתב בבני ברק סיפר בתחילת המשפט ש"משה מסר את המכתב לאחד המנהלים" ובסופו "לא ראיתי אם הוא מסר כי הוא עמד עם הגב אליי".

יתרה מכך, כשנשאל האם משה הראה לו שמישהו חתם על המכתב השיב "הוא מסר את המכתב וחזר בלי מכתב" ונותרה אם כן השאלה בעינה, כיצד הגיע המכתב החתום לידי הנאשם.

לא האמנתי לנאשם לסיפורו על נסיבות החתימה על המסמך, לא על כך שנסע והחתים את נציג החברה ואת נציגו של מר צרור, לא לבד ולא עם משה וביבי ולא האמנתי לעדותו של ביבי, שנסע עם הנאשם ומשה למסור את המכתב, לאור העובדה ששמו, כמי שנסע עם הנאשם, למסור את המכתב עלה לראשונה בעדותו של

הנאשם ולאור חוסר העקביות בגרסה שמסר כל אחד מהם והסתירות שמצאתי בין העדות של הנאשם לעדותו של ביבי ובתוך עדותו של כל אחד מהם, כפי שפורט לעיל.

ב. **תגובת הנאשם, באמצעות בא כוחו, בהליכים בתיק האזרחי, עו"ד רוני - יאיר זילכה, לטענת ב"כ החברה עו"ד גלינקה לפיה החותמת וההערה שלצידה מזויפים, בהסתמך על חוות דעתו של הגרפולוג מר נפתלי.**

מתברר, מהחלטה שניתנה ע"י כב' השופט טובי חיים בתאריך 13.3.08 במסגרת ההליכים בתיק האזרחי, כי המכתב הכולל את החותמת של החברה (ת/12) לא גולה בגילוי המסמכים ואף לא צורף לכתב התביעה ולתיק המוצגים וכי בקשה להגשתו כנספח לתיק המוצגים שהגיש הנאשם התקבלה רק לקראת הדיון שהיה קבוע לתאריך 13.3.07 (ת/17 ו-ת/18).

לאור טענות ב"כ החברה לפיה קיים חשד שהמסמך מזויף החליט כב' השופט טובי כי "המסמך יתקבל רק לאחר שתיערך בדיקה של המסמך, על בסיס טענות הצדדיים" וכי על באי כוח הצדדים להודיע לבית המשפט תוך 14 יום האם הם נכונים להעביר את המסמך לבדיקת מומחה.

כידוע החברה הרימה את הכפפה והעבירה את המסמך למר נפתלי לבדיקה שממצאיה פורטו בהרחבה לעיל ואילו הנאשם בחר שלא לעשות כן ובתגובה להודעת החברה על הגשת חוות הדעת, שהגיש ב"כ הנאשם שם, ביקש לשמור על זכותו להגיש חוות דעת נגדית מטעמו או לבקש מינוי מומחה מטעם בית המשפט להפרכת האמור בחוות הדעת של מר נפתלי, אך יחד עם זאת הודיע כי הנאשם **"מוותר על הגשת המסמך מיום 5/4/04 (ת/12 - ה.נ.), אין תועלת במסמך המצדיקה את העיכוב, או קיומו של משפט זוטא בנושא זה"**.

העובדה שהנאשם בחר שלא להעביר את המסמך לבדיקת מומחה מטעמו או לבקש מינוי מומחה מטעם בית המשפט, בידיעה שמצויה בידי החברה חוות דעת הקובעת שהמסמך מזויף, ולוותר על הגשתו של המסמך, לאחר שהגיש בקשה מיוחדת להגשתו, מעידה על תחושת אשם ועל חשש שגם מומחה מטעמו לא יהיה מוכן להגיש חוות דעת שקרית למענו.

לאור כל האמור לעיל אני קובעת כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר כי המסמכים ת/9 ו- ת/12 זויפו ע"י הנאשם או מי מטעמו.

חוות דעתו ועדותו של מר ניב יחד עם חוות דעתו ועדותו המחזקות של מר נפתלי, בנוסף לראיות הנסיבתיות כמו האינטרס המובהק של הנאשם, זמינותו לכל המסמכים, בהם גם למסמך ממנו הועתקה החותמת, וראיות החיזוק הנוספות אשר פורטו לעיל בהרחבה, הובילו אותי למסקנה זו.

משאין מחלוקת שהנאשם הגיש את מסמך ת/9 המזויף, כנוסחו במסמך ת/10א, וביקש להגיש את המסמך ת/12 המזויף לתיק בית המשפט כראייה לחיזוק טענותיו בהליכים האזרחיים שניהל נגד החברה, אני קובעת כי הוכח שמטרת הגשת המסמך ת/10א והבקשה להגשת המסמך ת/12 המזויף היו בכוונה להטעות רשות שיפוטית ולגרום לה לפסוק לטובתו בתביעה האזרחית וכך לקבל במרמה את סכום התביעה.

9. לאור כל האמור לעיל, לאחר שקבעתי כי המאשימה עמדה בנטל ההוכחה המוטל עליה למעט הוכחת הנסיבות המחמירות המיוחסות לנאשם בעבירה של ניסיון לקבלת דבר במרמה לעיל, התוצאה היא שאני מרשיעה את הנאשם בעבירות כדלקמן:

א. זיוף מסמך בכוונה לקבל דבר - על פי סעיף 418 לחוק העונשין;

ב. שימוש במסמך מזויף - על פי סעיף 420 לחוק העונשין;

ג. בידוי ראיות - על פי סעיף 238 לחוק העונשין;

ד. שבועת שקר - על פי סעיף 239 לחוק העונשין;

ה. ניסיון לקבלת דבר במרמה - על פי סעיף 415 רישא יחד עם סעיף 25 לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ז סיוון תשע"ו, 03 יולי 2016, במעמד הצדדים